

De Wraak van
Anna 2

De Wraak van Anna 2

Jordy van Treijen

Schrijver: Jordy van Treijen
ISBN: 978 9 40 215664 5
© Jordy van Treijen

1 Halloween

Hij had altijd al een waanzinnige hekel gehad aan Halloween. Niet vanwege het vele snoepgoed dat erbij werd uitgedeeld aan te dikke kinderen of het gegeven dat het hele feest in de loop der tijd volkomen was vercommercialiseerd.

Sterker nog, naast al het snoepgoed bracht de feestdag jaarlijks in Canada ook miljoenen dollars op voor het goede doel. Niks mis mee, zo moest hij in alle eerlijkheid toegeven. Het decadente verkleedfeestje voor verwende westerse kinderen droeg zodoende nog enigszins bij aan een mooiere toekomst voor kinderen op andere werelddelen die het beduidend minder goed te stellen hadden. En daar kon Ben onmogelijk op tegen zijn. Maar toch...

Wat hem vooral stoorde was dat kinderen zich verkleedden als gestoorde clowns, kwade geesten en boze heksen alsof het een spelletje was. Ze hadden geen enkel idee dat het kwaad letterlijk op de loer lag als een sluipmoordenaar en dat het een veel gruwelijker gezicht had dan dat van een verminkte Bassie of Casper het Spookje. Het echte kwaad had geen wrat op de neus, vloog niet op bezems en roerde al helemaal niet in dampende ketels met toverdrank... Nee, het echte kwaad besloop je in het holst van de nacht en beroofde je van datgene wat je het meest dierbaar was...

Hij had het pure kwaad in haar meest wraakzuchtige vorm meegemaakt en wist dat het een strijd was die hij misschien wel nooit zou kunnen winnen. Het had hem de liefde van zijn leven gekost en hij wist zeker dat hij vroeg of laat zelf ook aan de beurt zou zijn. En eigenlijk was hij er wel

klaar voor... Hij zou de strijd wellicht niet winnen, maar hij zou zijn huid hoe dan ook duur verkopen. Belangrijker nog: Hij zou Anna, die zijn leven tot een hel had gemaakt, recht in de ogen kijken en haar met alles wat hij in zich had bestrijden. Het was een oorlog die op voorhand al verloren leek, maar hij zou op zijn minst ten onder gaan met de borst vooruit en zijn eigenwaarde intact... En hij hoopte dat hij dan herenigd zou worden met zijn grote liefde Gloria. Want wat mistte hij haar ontzettend!

Het was inmiddels een kleine anderhalf jaar geleden dat Ben naar Nederland reisde om de strijd aan te gaan met wat uiteindelijk een haast onoverwinnelijke kracht bleek te zijn. Zijn jarenlange ervaring als medium ten spijt wist hij de wraakzuchtige geest van Anna niet te bedwingen. Sterker nog, hij liet zich bespelen als een naïeve puber door de verleidelijke jonge vrouw... Hij dacht haar voor eeuwig te bevrijden uit de kroeg het Hikkende Hert – haar gevangenis, maar in plaats daarvan gaf hij haar macht en de vrijheid te gaan en staan waar ze wilde... Als dank daarvoor greep zij de persoon die Ben nog meer lief had dan zichzelf... Zijn Gloria... Sinds die dag leefde hij in een donkere wereld, waarin eigenlijk maar één doel telde: Wraak nemen op Anna... Al was het maar door simpelweg niet in te storten en zichzelf niet van het leven te beroven. Hij zou die trut laten zien dat hij sterker was dan haar haat... Hij zou haar straffen voor de laffe streek die zij hem geflikt had.

Hij zou Anna laten zien dat een hart gebroken kan worden, maar nooit verbrijzeld. Dat liefde dieper gaat dan haat..

En dus tuurde Ben op deze kille en regenachtige 31e oktober uit het raam van zijn appartementje in Vancouver, terwijl buiten gekostumeerde kinderen voorbij renden en de

straat gevuld werd met zenuwachtig gelach, gilletjes van schrik en kinderliedjes die vol overgave werden gezongen. Rustig voor zich uit starend negeerde hij de vele geluiden – inclusief de rinkelende deurbel die durende de avond al meerdere keren had geklonken. Hij wist vrij zeker dat hij geen snoepgoed meer in huis had en mocht dat onverhoopt wel het geval zijn dan was het naar alle waarschijnlijkheid al lang over de datum. En zelfs al had hij het wel in huis gehad, dan had hij hoe dan ook niet de behoefte het als een boer met kiespijn uit te delen. Zijn deur zou die avond hoe dan ook potdicht blijven.

Ben deed datgene dat hij eigenlijk al ruim een jaar lang deed: Hij sloot zich af van de buitenwereld en dook in de boeken en papieren. Hij had inmiddels een gigantisch dossier opgebouwd met alles wat ook maar enigszins te maken heeft of zou kunnen hebben met Anna en haar bloeddorst. Van krantenknipsels van ruim een halve eeuw geleden over de moordpartij in Het Hikkende Hert en schaarse foto's uit haar jeugd tot complete boekwerken over demonen, heksen en occulte zaken. Na al die tijd was het hem nog steeds niet duidelijk in welke categorie hij Anna het beste in kon delen, want ze had zowel weliswaar de verschijning van een heks, maar beschikte tevens over duistere krachten die aan een demon deed denken. Misschien was zij wel de bevestiging dat je het kwade niet zomaar in een hokje kan stoppen. Dat het in al zijn wraakzuchtige waanzin niet zomaar op papier kan worden samengevat. Desalniettemin liet Ben geen kans onbenut zich bij te scholen. Hopende dat hij uiteindelijk het antwoord zou vinden waar hij al zo lang naar op zoek was. Het antwoord op die ene prangende vraag: 'Hoe versla ik Anna?'

En dus dook hij ook deze avond weer in de papieren, daarbij de tijd uit het oog verliezend. Langzaam maar zeker

verstomde het gejoel op straat en maakte het gezang van kinderen plaats voor een gure najaarswind die door de straten blies. Ben opende een nieuw blikje Mountain Dew en schoof een handvol chips naar binnen. Van het vetvrije dieet waar hij zich jarenlang aan had gehouden was het laatste jaar geen sprake meer en zijn omvang was dan ook behoorlijk toegenomen. Ooit stond hij te boek als de Lionel Messi van de paranormale wereld, maar daar was vrij weinig meer van over. Het feit dat hij Anna had laten ontsnappen en inmiddels ruimschoots de honderd kilogram was gepasseerd had zijn status geweld aangedaan. 'Ze kunnen me beter de Dik Trom van de bejaarde helderzienden noemen' had hij recent gekscherend tegen zichzelf gemompeld.

Ben lag comfortabel achterover in zijn ligstoel. Het boek 'Necronomicon' van H.P. Lovecraft in zijn ene hand, een steeds groter wordende berg chipskruimels op zijn pens en een blikje frisdrank in zijn andere hand. De met de dag groter wordende stapels papieren, blikjes en lege chipszakken in de woonkamer van zijn ruime appartement waren stille getuigen van het kluzenaarsbestaan dat hij was gaan leiden.

Het was inmiddels middernacht geweest en de vermoeidheid begon toe te slaan. Ben voelde zijn ogen dichtvallen, maar plotseling werd hij opgeschrikt door het schelle geluid van de telefoon die overging. De oude bakelieten telefoon op de bijzettafel rinkelde en Ben veerde op, waarbij het nog halfvolle blikje frisdrank over de vloer stuiterde. Een blik op de klok leerde hem dat het inmiddels bijna twee uur in de nacht was.

'Wie belt er in hemelsnaam op dit tijdstip?' gromde hij.

Terwijl hij haastig enkele oude kranten op de plas zoetigheid gooide ging de telefoon nog enkele keren over.

Aangebrand, maar tegelijkertijd nieuwsgierig, nam hij op.
'Hello?'

Er volgde een korte stilte aan de andere kant van de lijn, gevolgd door een twijfelende jongensachtige stem.
'Spreek ik met Ben Bloemen?'

'Jazeker' antwoordde Ben bevestigend, in afwachting van wat er komen ging. Weer volgde een stilte. 'Wat kan ik voor u betekenen?' Er volgde echter geen reactie. Ben begon langzaam zijn geduld te verliezen en wilde de hoorn op de haak gooien, maar plotseling klonk er geluid van de andere kant van de lijn. Eerst een diepe zucht en daarna weer de zachte stem. 'Ik heb uw hulp nodig.' Hulp? Ben had sinds vorig jaar geen werkzaamheden als medium meer aangenomen en had daar ook geen behoefte meer aan. Blijkbaar was de persoon aan de andere kant van de lijn zich daar niet van bewust, maar het was een beslissing waar hij voor de volle honderd procent achter stond. 'Sorry jongen, maar ik...' Hij kreeg de kans niet zijn zin af te maken en werd onderbroken. Deze keer klonk er een meer vastberaden en ernstiger stem aan de andere kant van de lijn.

'Ik heb Anna gezien.'

Vol verbazing liet Ben de hoorn uit zijn handen vallen.

2 Slapeloze nacht

Die nacht had Ben geen oog meer dicht gedaan. Zijn gedachten waren, nog meer dan anders, bij Anna. Hij dacht terug aan die avond van anderhalf jaar geleden toen hij haar lichaam bevrijdde uit de kist waarin ze een halve eeuw daarvoor levend was begraven. Hij herinnerde zich levendig hoe hij het weggroterende deksel van de doodskist had gerukt en op het skelet van de ooit zo mooie jonge vrouw was gestuit. Hij had haar lichaam uit de kleigrond gehaald en voelde letterlijk een last van zijn schouders vallen. Hij dacht zelfs 'dankjewel' te horen, voort gedragen door de wind.

Heel even had hij ook daadwerkelijk de ijdele hoop gehad dat het bedankje welgemeend was en dat hij daadwerkelijk de vloek had verbroken, maar dat bleek uiteindelijk niet het geval. In al haar bloeddorst was de geest van Anna naar Canada afgereisd om Ben's grote liefde Gloria te grazen te nemen.

Sinds die dag had hij zichzelf al duizenden keren afgevraagd of hij het anders aan had moeten pakken. Het had beter geweest als hij die trut gewoon in de Brabantse klei had laten wegwijnen. Het zou haar kwaadaardige geest niet hebben vernietigd, maar het zou haar in ieder geval niet zijn gelukt de oceaan over te steken.

Als hij in Canada was gebleven had hij zich nooit drukken hebben hoeven maken over Anna en zou ze hem ongetwijfeld ook nooit opgezocht hebben. Pas toen hij terugkeerde naar Nederland om de strijd met haar aan te gaan was het van kwaad tot erger gegaan...

Het was wijsheid achteraf en Ben wist als geen ander dat hij – zelfs als hij de consequenties vooraf had geweten – hoe dan ook de strijd met haar aan zou zijn gegaan. Maar toch bleef het malen... Afgelopen nacht meer dan ooit tevoren. Het dringende telefoontje had hem volledig op scherp gezet. Niet alleen omdat Sven – de beller – uiterst serieus klonk en direct over Anna begon, maar vooral ook omdat Ben vanuit het diepste van zijn wezen een gevoel voelde opkomen dat maar één ding kon betekenen: Er stond hem weer een zware opgave te wachten. Het was een gevoel dat vanuit de onderbuik op kwam borrelen en een gigantische adrenalinestoot door zijn lichaam stuurde, zoals hij dat vroeger vaker gevoeld had als hij de strijd aanging met verdwaalde geesten of demonen. En diep van binnen vond hij dat gevoel ook erg fijn. Al was het alleen al omdat hij bereid was zijn leven te geven om Anna de mond te snoeren.

Ben rekte zichzelf uit, pakte het glas water van het nachtkastje om er een flinke teug van te nemen en voelde hoe de opkomende zon via het kiertje tussen de gordijnen en het raamkozijn een weg naar binnen zocht. De lichtbundel deed zijn ogen tranen en deed hem besluiten dat het tijd was om op te staan. Van slapen zou het naar alle waarschijnlijkheid toch niet meer komen en bovendien was hij razend benieuwd naar wat Sven te vertellen had.

Die ochtend las hij niet de krant zoals hij dat gebruikelijk deed, liet hij het ontbijt voor wat het was en keek hij niet naar het ochtendjournaal. In plaats daarvan stapte hij in alle vroegte de deur uit, op weg naar het koffiehuis enkele straten verderop waar hij later die ochtend Sven zou ontmoeten. Het afspreken op een andere locatie dan zijn eigen woning was een gewoonte die hij zichzelf een jaartje of twintig eerder had aangeleerd, toen zijn loopbaan als medium nog maar amper begonnen was en hij de

kneepjes van het vak nog niet helemaal gewend was. In al zijn onschuld ontving hij klanten stevast thuis en het eerste jaar verliep dat dan ook probleemloos. Het ging echter fout op het moment dat hij bij een jonge vrouw een geest probeerde uit te drijven die op dat moment net iets te sterk en te kwaadaardig voor hem was. De kwade geest verliet het lichaam van de jonge vrouw en daarmee was voor haar de zaak opgelost, maar Ben bleek vervolgens niet in staat de geest definitief te verdrijven. In plaats daarvan bleef deze nog maandenlang door zijn huis spoken... En zij liet haar aanwezigheid veelvuldig merken. Zo gebeurde het regelmatig dat de temperatuur in huis binnen enkele seconden zo'n tien graden daalde en was het niet ongebruikelijk dat keukenkastjes en kamerdeuren vanzelf open of dicht gingen. Dat was tot daar aan toe en Ben maakte zich er totaal niet druk om. Hij was het gewend om te leven met verschijnselen die door een normaal iemand als 'eng' of 'bovennatuurlijk' zou worden bestempeld...

De geest die aanwezig was in zijn boerderij had hij inmiddels liefkozend 'Mevrouw Kluns' genoemd... Dit omdat op de meest onmogelijke momenten schilderijen van de muur vielen, wc's doorspoelden als er geen mens te bekennen was en de motor van de oude tractor die al jaren ongebruikt in de vervallen schuur naast de boerderij stond op de gekste tijdstippen aansloeg. Ben vond de geest vooral onbeholpen en clowneske, in plaats van beangstigend. En dus had hij besloten dat hij er best mee samen kon leven... En aanvankelijk lukte dat ook.

Het was een winterse avond in oktober waarop Ben op hardnekkige wijze leerde dat je te allen tijden alert moet blijven als je dagelijks te maken hebt met de waanzin en krankzinnigheid die het niet aardse bestaan met zich meebrengt.

Die bewuste avond had hij enkele biertjes gedronken in de lokale kroeg alvorens op zijn fiets terug te rijden naar zijn boerderij op het Canadese platteland. Het was een ritje van zo'n acht kilometer en de drankjes die hij had genuttigd waren inmiddels uitgewerkt tegen de tijd dat hij thuis aankwam. Ondanks dat waande hij zichzelf nog dronken... In de deuropening hing namelijk de vrouw die hij enkele maanden eerder had bevrijd van de geest die zich in zijn boerderij had genesteld. Haar ogen puilden uit, stroompjes donkerrood bloed liepen uit haar neus en haar lippen waren inmiddels donkerblauw aangelopen. Verbouwereerd gooide Ben zijn fiets aan de kant terwijl hij richting de deuropening rende. Alsof hij zichzelf in een slechte actiefilm bevond beleefde hij de hele situatie in slow-motion... Hij hoorde het krakende geluid van het touw waaraan het lichaam van de jonge vrouw bungelde, de sneeuw knisperde onder zijn voeten bij iedere stap die hij zette en vanuit de boerderij klonk een zacht gegrinnik dat hij alleen maar als duivels kon omschrijven... Het klonk alsof Mevrouw Kluns maandenlang energie had opgespaard en op deze dag besloot al haar woede op Ben te richten.

Hoe dichter Ben bij zijn boerderij kwam hoe moeizamer hij vooruit kwam en hoe pijnlijker het brandende gevoel in zijn longen werd. Hij voelde zich weer twaalf en voor het eerst rookte hij zware shag... Hij herinnerde zich hoe hij had geproest en hoeveel pijn zijn longen op dat moment deden... En deze keer voelde het tien keer zo erg!

Uiteindelijk zou hij de voordeur niet bereiken en viel hij bewusteloos neer in de sneeuw om pas uren later weer wakker te worden. Het begon alweer licht te worden en van de dode vrouw in de deuropening was niks meer te bekennen. En de woede van de geest leek ook bekoeld...

Had hij een dode op zijn geweten doordat hij de geest vrij spel had gegeven? Had er daadwerkelijk een opgeknoopte vrouw in zijn boerderij gehangen, of was het een waanbeeld dat door de geest aan hem was opgedrongen? Vragen spookten door zijn hoofd en koortsachtig ging hij op zoek naar antwoorden.

Mobiele telefoons waren toen nog geen gemeengoed, zeker niet op het Canadese platteland, en de snelheid van het internet moest het toen nog afleggen tegen die van een postduif... Het duurde dan ook even voordat Ben eindelijk contact had met de vrouw die hij even daarvoor nog dood had gewaand. Ze bevond zich op honderden mijlen van zijn locatie en had die nacht heerlijk in haar eigen bed geslapen... 'Dat is stukken beter dan opgeknoopt aan mijn deurpost hangen' zo dacht Ben.

Het was toen dat Ben besloot dat hij nooit meer klanten zou ontvangen op eigen terrein. Met de hulp van een ander medium lukte het hem de kwade geest, die toch niet zo'n kluns bleek te zijn, te verdrijven uit zijn boerderij. Maar hij wilde zo'n gruwelijke ervaring nooit meer meemaken.

De boerderij van toen had hij jaren geleden al verkocht en zijn dagen als professioneel medium had hij achter zich gelaten, maar vandaag maakte hij gebruik van de les die hij toen op harde wijze had geleerd. Hij was onwijs benieuwd naar wat Sven te vertellen had en had het gevoel dat het hem meer zou leren over Anna... Maar dan wel op neutraal terrein.

Dat neutrale terrein was het koffiehuis waar hij inmiddels geduldig op Sven zat te wachten, nippend van een veel te warme en tegelijkertijd onwijs slappe koffie. Het